

Caspar Erics tale ved modtagelsen af Prins Henrik-prisen

Taler

Caspar Eric
Digter

Dato

10. juni 2023

Sted

Dansk Forfatterforenings
lokaler, Strandgade 6, 1401
København

Tusind tak til juryen. Tak til alle, der er her, på mange måder. Tak til [Jens Åge] for at sponsorere prisen.

Og jeg kommer til at sige tak til flere mennesker lige om lidt, men jeg tænkte også at jeg ville prøve at bruge tre minutter på at sige nogle ting, nu hvor jeg har ordet.

Sidste gang jeg kan huske, at jeg har set mit navn på sådan en plade, kom jeg til at tænke på, det var vist, da jeg vandt en double-badmintonturnering, da jeg var tolv år.

Nu kan jeg ikke spille badminton mere, men jeg har altid tænkt, at noget af det jeg fandt i poesien, også var sådan en form for et sportsengagement.

Jeg kan huske min første oplæsning, da jeg skulle sidde og drikke vand helt nervøs ved siden af, så fik jeg den der følelse af, nu skal jeg ind og gøre noget vigtigt, og nu skal jeg være til stede. Og det er dejligt at kunne stå her og sige, at sådan har jeg det på en måde stadigvæk.

Men jeg tænkte også, at jeg ville sige noget om det med handicap i dag. Særligt i lyset af juryens tale.

Jeg har altid lært at sige, at mit handicap ikke har noget at gøre med, at jeg blev digter. Og det er selvfølgelig løgn. Det er fordi jeg ikke havde andet sprog for det selv. Men jeg tror poesien og handicap har enormt meget med hinanden at gøre, især i dag. I et samfund, der måske bliver mere og mere stenet. Hvis man kan sige det sådan, og det tror jeg, man kan.

Handicap, og det at leve med et handicap, er at have fornøjelsen og muligheden for at se verden på en anden måde, fra et andet perspektiv. At tænke på arbejde, at tænke på omsorg, at tænke på poesi på en anden måde. Også som en nødvendighed fordi vi ikke har andet valg end at klare den.

Det er noget, der netop kan åbne nye rum i verden, og det synes jeg er både håbefuldt og smukt, og det er det, jeg håber, jeg kan forhandle med min poesi. Men det er også noget, der altid fylder mig med en stor sorg, fordi at der er så få mennesker, der lever med handicap eller med minoriserede baggrunde, som får mulighed for at komme dertil, hvor jeg er.

Jeg tror ikke at de blomster, der vokser op af de sprækker som poesien, eller handicappede, måske kan skabe i verden, er noget vi bare kan tage for givet. Det er ikke noget, der vokser op af sig selv.

Og jeg står her heller ikke i dag som en, der har klaret den selv. Jeg står her som en, der har fået hjælp hele vejen.

Jeg har lovet mig selv at prøve ikke at græde, fordi jeg tror på at ord er vigtigere end tårer – nogle gange, de vil være her i længere tid – og det kan hjælpe os med at huske på, hvad det er vi kæmper for.

Men i dag vil jeg også bare sige tak til min mor, fordi du altid har været der. Og fordi du på en måde, ikke opdragede mig til at være handicappet, men alligevel altid havde min ryg, hvis jeg havde brug for det. Og også lærte mig, at jeg godt måtte kræve mere. At jeg gerne måtte drømme om mere. Og det tror jeg er den helt grundlæggende del af mit virke i dag. Det håber jeg også det bliver fremover, så tak for det.

Ja, jeg ved ikke om der er så meget andet at sige.

Jeg tænkte på engang, så hentede du mig i bil klokken fire om natten. Jeg havde fået et angstanfald, jeg boede i et kollektiv og fordi jeg syntes, det var så pinligt, så var jeg gået ud i et vaskerum, vi havde ude bagved, hvor jeg stod og ringede til min mor. Det var det første jeg kunne tænke på. Og så sagde hun bare ”hvad sker der? Hvad er der galt?” og så sagde jeg ”jeg har det virkelig dårligt”, og så kom du og hentede mig i en bil. Og så kørte vi hjem til dig, og så sov jeg bare på

din sofa og så var alt bedre, fordi det viste sig selvfølgelig at bare var fordi jeg havde røget to pakker cigaretter i min seng. Og jeg havde været på arbejde i fjorten timer i et køkken. Og jeg havde haft enormt meget stress. Og det eneste jeg havde brug for, var på en måde bare et kram og noget søvn.

Og så næste dag, så sad vi og spiste morgenmad, og så spurgte du mig, “er du sikker på, at det er særlig sundt for dig at skrive digte?” Og det har jeg bare tænkt på meget siden, og jeg er så glad for at du turde spørge mig om det, fordi svaret er ja. Og jeg skriver ikke digte for at få det bedre, jeg skriver ikke digte for at få et sundt liv, jeg skriver digte, fordi det er nødvendigt, og det er vigtigt. Og det er dejligt at kunne have mennesker omkring sig, der tør spørge om det og at man så derfor også kan finde et svar.

Ja, det var ordene. Tak for dem. Mange tak for prisen.

Kilde

Transskriberet fra Instagram

Kildetype

Transskription

Tags

Nomineret til Årets Danske Tale 2023, Takketale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/caspar-erics-tale-ved-modtagelsen-af-prins-henrik-prisen-2023>